

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: N. T. L.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, trvale bytem „X“, zastoupené Mgr. Ing Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem, se sídlem v Praze, Niel House, Karolinská 654/2, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.4.2017, č.j. CPR-5845-2/ČJ-2017-930310-V243,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.4.2017, č.j. CPR-5845-2/ČJ-2017-930310-V243, kterým bylo rozhodnuto o jejím odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26.1.2017, č.j. KRPU-215150-50/ČJ-2016-040022, jímž bylo žalobkyni podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla určena podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci

rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkové okolnosti případu tak, aby byly dostatečné pro vydání rozhodnutí. Vůbec nebylo prokázáno, zda žalobkyně dne 15.10.2016 pobývala bez cestovního dokladu a víza na území ČR tak, jak je jí vytýkáno, a zda tudíž naplnila skutkovou podstatu podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla předána do ČR ze SRN na základě mezinárodní dohody. Samotný závěr o tom, že žalobkyně předtím jeden den pobývala na území ČR, správní orgány dovozují pouze z toho, že v SRN byla kontrolována na dálnici vedoucí z ČR. To je však ničím nepodložená domněnka. Uložení zákazu pobytu v délce šesti měsíců je zcela neadekvátní vytýkanému jednání. Správní orgány nikterak neodůvodnily, proč přikročily ke stanovení výměry zákazu pobytu právě v délce šesti měsíců a nikoliv méně. Správní orgány se nedostatečně vypořádaly s otázkou realizovatelnosti vyhoštění žalobkyně do Vietnamu. Správní orgán I. stupně pouze odkazuje na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, aniž uvádí, z jakých důvodů a na základě jakých skutečností a důkazů dospělo Ministerstvo vnitra k závěru, že vyhoštění je možné.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobkyně a žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 10denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky,

1. pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,

2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Ze správního spisu žalovaného vyplynulo, že žalobkyně byla dne 15.10.2016 v 11.15 hod. zadržena policií SRN na dálnici BAB17 (A17) ve směru Praha-Drážďany na úrovni „Harthetunnel“ ve vozidle BMW, rz „X“, společně s dalšími čtyřmi osobami, z nichž další dvě rovněž neměly oprávnění k pobytu. Žalobkyně uvedla, že ztratila cestovní pas v Rumunsku. Z její výpovědi mimo jiné vyplynulo, že na území Rumunska přicestovala dne 12.10.2016 na turistické vízum a odcestovala osobním vozidlem do Německa, kde chtěla pracovat. Byla si vědoma toho, že na území ČR musí mít platný cestovní doklad a vízum, ani jedním však nedisponovala, územím ČR však dle jejího vyjádření pouze projížděla. Na ČR nemá žádné sociální, ekonomické či kulturní vazby. V návratu do Vietnamu jí nic nebrání kromě toho, že tam má velké dluhy. Do vozidla, ve kterém byla žalobkyně zadržena, nastoupila v Maďarsku, jak vyplývá z výpovědi jeho řidiče.

Soud na základě dosavadních skutkových zjištění nemá pochybnosti o tom, že by žalobkyně na území SRN necestovala z území ČR, neboť to odpovídá výpovědi řidiče vozidla BMW, který uvedl, že cestovali z Maďarska a jejich cílem bylo Německo. To potvrdila i sama žalobkyně. Zadržena byla žalobkyně těsně za hranicemi s ČR na dálnici vedoucí z Prahy do Drážďan. Jiné vysvětlení toho, jakým způsobem by se žalobkyně dostala na území SRN, kde byla zadržena, aniž by cestovala přes území ČR, žalobkyně nenabídla. Soud v daném případě považuje zjištěný skutkový stav správních orgánů spočívající v tom, že žalobkyně cestovala přes území ČR do SRN bez cestovního dokladu i bez oprávnění k pobytu za dostatečný.

Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vycházel při stanovení doby vyhoštění z toho, že žalobkyně pobývala na území ČR bez závažného důvodu pouze jeden den. Z tohoto důvodu byla doba vyhoštění stanovena při spodní hranici zákonného rozpětí, která činí až 3 roky. Tuto úvahu, kterou ve svém rozhodnutí akceptoval i žalovaný, soud shledává nejen přezkoumatelnou, ale i správnou. Žalobkyni byla doba vyhoštění stanovena hluboko pod polovinou zákonného rozpětí. Žalobkyni svědčí to, že pobývala na území ČR pouze jeden den, na druhou stranu jí přitěžuje porušení dvou povinností, a to jednak povinností disponovat cestovním dokladem a dále i oprávněním k pobytu. Žalobkyně své povinnosti porušila záměrně a i ve vztahu k dalším státům Evropské unie, přes které musela cestovat, což svědčí pro její apatii k zákonným povinnostem cizinců. Za těchto skutkových okolností má soud uloženou dobu vyhoštění za zcela adekvátní.

Realizovatelnost vyhoštění, resp. vycestování, žalobkyně do Vietnamu je ve správním spise doložena nejen závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 18.10.2016, ale i zprávou Ministerstva vnitra, oddělení zahraničních projektů, z října 2016 k bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu. Správní orgány ve svých rozhodnutích na uvedené závazné stanovisko vydané podle § 120a zákona o pobytu cizinců odkázaly a žalobkyně s jeho zněním byla seznámena dne 26.1.2017 za přítomnosti tlumočníka. Za daného skutkového stavu, kdy žalobkyně nijak konkrétně nezpochybňuje zjištění závazného stanoviska ani závěry správních orgánů z něj plynoucí, považuje soud odkaz v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a poměrně obsáhlé vyjádření v rozhodnutí žalovaného (str. 4 až 5) za zcela dostatečné. Žalobkyně či její právní zástupce samozřejmě i následně po vydání rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně mohli využít institutu nahlédnutí do spisu, aby se s obsahem závazného stanoviska znovu blíže seznámili a svou žalobní argumentaci rozšířili, což však neučinili.

Soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení správního orgánu I. stupně či žalovaného neshledal důvodnými, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému podle obsahu správního spisu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 3. července 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová